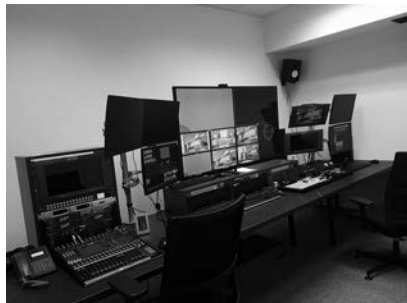

DARY 13. SOBOTY — PROJEKT KRAJOWY

3. kwartał • Zbiórka darów 30 września • Projekt Zarządu Kościoła w RP

Studio telewizyjne

Jak wskazują statystyki, prawie 60% światowej populacji korzysta z mediów społecznościowych. W Polsce wskaźnik ten wynosi 66,3% i ciągle rośnie. Najczęściej odwiedzanymi platformami na świecie są YouTube i Facebook. Przeciętny użytkownik spędza miesięcznie na YouTube dwadzieścia trzy godziny, a na Facebooku dziewiętnaście. Najchętniej wybieranym urządzeniem do korzystania z internetu jest telefon. Cyfry te wskazują na nagłą potrzebę zwiększenia produkcji i umieszczania w mediach społecznościowych naszych polskich, dobrze opracowanych programów ewangelizacyjnych zawierających przesłanie trzech aniołów.

Niezbędnym do tego narzędziem jest posiadanie nowego studia nagrań.

Jako polski Kościół planujemy otwarcie takiego studia do końca 2023 roku w Warszawie przy ulicy Foksal 8.

Dary trzynastej soboty w tym kwartale w projekcie krajowym zostaną przeznaczone na zakończenie prac adaptacyjnych i wyposażenie studia telewizyjnego.

Niech doświadczenie z czasów Mojżesza otworzy i nasze serca dla tego projektu: „Potem przychodził każdy, kto miał ochotne serce, i każdy, kogo duch pobudził, i przynosili dar ofiarny Panu na wykonanie Namiotu Zgromadzenia i na wszelką służbę w nim, i na święte szaty. (...) A tego, co zniesiono, wystarczało na wykonanie wszelkich prac, a nawet zbywało” (Wj 35,21; 36,7).

Jak złożyć dary?

1. Zebrane dary podczas pierwszej części nabożeństwa zostaną przez skarbnika zboru podzielone po połowie na projekt światowy i krajowy.
2. Dar na **Studio** można też złożyć w kopercie, wskazując ten właśnie cel. Dar zostanie w całości przekazany na ten projekt.
3. Dar na projekt można również przekazać bezpośrednio na konto Zarządu Kościoła: **59 1750 0012 0000 0000 3024 9267**, z dopiskiem: **Studio**.

DARY 13. SOBOTY:

1. PROJEKT ZARZĄDU KOŚCIOŁA W RP

2. PROJEKT WYDZIAŁU TRANSEUROPEJSKIEGO

Lekcja XIV — 30 września

LIST DO EFEZJAN W SERCU

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 23 września

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ef 1,1-6,24.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Albowiem łaską zbawieni jesteście przez wiarę, i to nie z was: Boży to dar; nie z uczynków, aby się kto nie chlubił. Jego bowiem dziełem jesteśmy, stworzeni w Chrystusie Jezusie do dobrych uczynków, do których przeznaczył nas Bóg, abyśmy w nich chodzili” (Ef 2,8-10).

Wielu turystów odwiedzających Londyn wybiera się często na przejażdżkę Londyńskim Okiem (Kołem Milenijnym)⁵⁵, kołem widokowym znajdującym się w dzielnicy Lambeth na południowym brzegu rzeki Tamizy. Z wysokości stu trzydziestu pięciu metrów nad Tamizą można podziwiać wieżę zegarową Big Ben, siedzibę parlamentu i wiele innych historycznych budowli.

Według współczesnego anglikańskiego teologa *Nowego Testamentu* Nicholasa Thomasa Wrighta „*List do Efezjan* jest wobec pozostałych listów apostoła Pawła jak Londyńskie Oko dla miasta nad Tamizą. Nie jest najdłuższym ani najbardziej treściwym z jego pism, ale daje zapierający dech w piersi widok na cały krajobraz. Z tego miejsca, gdy koło wynosi nas do góry, otrzymujemy widok z lotu ptaka na kolejne tematy poruszane w listach Pawła”⁵⁶.

W *Liście do Efezjan* Paweł nie skupia się na lokalnych sprawach. List ten brzmi tak, jakby apostoł zwracał się do wierzących we wszystkich miejscach i czasach. Ponadczasowe przesłanie listu daje *zapierający dech w piersi widok*, który wpływa na nasz sposób myślenia o otaczającym nas świecie. Przeglądając kolejne rozdziały tego listu, spróbujmy odpowiedzieć na pytanie: Jakie ważne prawdy zawarte w *Liście do Efezjan* powinny kształtować nasze życie jako ludzi wierzących?

⁵⁵ Zob. https://pl.wikipedia.org/wiki/London_Eye, dostęp 22.5.2023 (przyp. tłum.).

⁵⁶ Tom Wright, *Paul for Everyone: The Prison Letters. Ephesians, Philippians, Colossians and Philemon*, Londyn 2004, s. 3.

Ktoś napisał, że *List do Efezjan* jest jak góry Alpy *Nowego Testamentu*. Paweł niczym górski przewodnik zabiera nas na szybką wspinaczkę w 1. rozdziale *Listu do Efezjan*. Choć brakuje nam tchu, to jednak podziwiamy widok ze szczytu.

Zastanów się nad tym, co Paweł napisał w 1. rozdziale *Listu do Efezjan*. Co szczególnie cię inspiruje? Jakie są najważniejsze punkty tego rozdziału?

Ef 1,3-14 jest jak mapa rozłożona na górze z oznaczonymi innymi szczytami widniejącymi na horyzoncie. Paweł ukazuje nam nasze błogosławione miejsce w szerokiej panoramie planu zbawienia. Sceneria obejmuje cały zakres dziejów zbawienia — od przeszłej wieczności, przez łaskawe dokonania Boga w Chrystusie, po przyszłą wieczność. Odkupienie wierzących przez Boga odzwierciedla Jego inicjatywę podjętą „przed założeniem świata” (Ef 1,4), realizowaną obecnie w naszym życiu (zob. Ef 1,7-8.13-14). Strategia opracowana przed stworzeniem świata zostanie w pełni zrealizowana w czasie końca (zob. Ef 1,9-10). Wówczas *wszystko, tak w niebie, jak i na ziemi* zostanie zjednoczone w Chrystusie, a Boży plan dotyczący „pełni czasów” (Ef 1,10) zostanie wykonany. Wówczas w pełni doświadczymy Bożego planu niegdyś ukrytego tajemnicą (zob. Ef 1,9-10). Obecnie zaś możemy być pewni, że dane nam zbawienie w Chrystusie jest ważną częścią szerokiego Bożego planu odkupienia *wszystkiego*.

Widok ze szczytu góry inspiruje dziękczynienie. W Ef 1,15-19 Paweł dziękuje Bogu, modląc się, by współwierzący mogli doświadczyć zbawienia zaplanowanego dla nich przez Boga. Podejmujemy kolejną wspinaczkę, gdy apostoł wskazuje nam w górze zmartwychwstałego i wywyższonego Chrystusa, panującego na zawsze z niewyobrażalną mocą (zob. Ef 1,20-23).

Dzięki łasce Bożej wyrażonej w Chrystusie Jezusie możemy żyć dzień po dniu na szczycie góry!

Ef 1,4 mówi nam, że Bóg w Chrystusie „wybrał nas przed założeniem świata, abyśmy byli święci i nienaganni przed obliczem jego; w miłości”. Zastanów się, co to znaczy. Wybrał nas w Nim przed stworzeniem świata! Jaką nadzieję możemy czerpać z tego zapewnienia, iż Bóg pragnie nas zbawić?

Czytając 2. rozdział *Listu do Efezjan*, spróbuj odpowiedzieć na pytanie: Czego Bóg dokonał dla nas przez swojego Syna, Jezusa Chrystusa?

„Ale Bóg...” (Ef 2,4). Te dwa słowa są najbardziej wypełnionymi nadzieją słowami znanymi ludzkości. W Ef 2,1-10 Paweł opisuje ponurą przeszłość swoich adresatów. Wraz z całą ludzkością byli oni skłonni do buntu wobec Boga, a ich życie było zdominowane przez grzech i szatana (zob. Ef 2,1-3). „Ale Bóg, który jest bogaty w miłosierdzie...” (Ef 2,4). Co Bóg uczynił dla nich i dla nas? Po pierwsze ożywił nas wraz z Chrystusem — dał nam udział w zmartwychwstaniu Chrystusa. Po drugie wywyższył nas wraz z Chrystusem — dał nam udział w Jego wniebowstąpieniu. Po trzecie w niebie posadził nas wraz z Chrystusem — dał nam udział w Jego wywyższeniu i koronacji (zob. Ef 2,4-7). Nie jesteśmy jedynie gapiami przyglądającymi się epokowym wydarzeniom następującym w życiu Chrystusa. Bóg podejmuje te przełomowe działania nie ze względu na jakieś nasze zasługi, ale z Jego łaski (zob. Ef 2,8-9), i pragnie, by wierzący żyli w jedności z Jezusem przejawiającej się między innymi w *dobrych uczynkach* (zob. Ef 2,10).

Jeśli Ef 2,1-10 uczy, że jako wierzący żyjemy w jedności z Jezusem, to Ef 2,11-22 uczy, że jako członkowie Jego Kościoła żyjemy w jedności ze sobą nawzajem. Śmierć Jezusa przyniosła zarówno dobrodziejstwa w wymiarze pionowym, przywracając więź wierzących z Bogiem (zob. Ef 2,1-10), jak i dobrodziejstwa w wymiarze poziomym, umacniając wzajemne więzi między wierzącymi (zob. Ef 2,11-22). Przez swoją śmierć na krzyżu Jezus usunął wszystko, co dzieliło wierzących pogan od wierzących Żydów, w tym błędne posługiwanie się prawem Bożym w celu powiększania istniejącego rozłamu (zob. Ef 2,11-18). Jezus także zbudował coś — zdumiewającą nową świątynię utworzoną z wierzących ludzi. Paganie, niegdyś wykluczeni z nabożeństwa na wewnętrznym dziedzincu świątyni, teraz przyłączyli się do żydowskich wierzących, stając się jednym ludem. My także należymy do Kościoła Bożego, *przybytku świętego w Panu* (zob. Ef 2,19-22).

Dzięki łasce Bożej otrzymaliśmy przywilej życia w jedności z Jezusem i wierzącymi. Ef 2,8-10 to fragment listu, który odegrał istotną rolę w nawróceniu wielu osób. Marcin Luter (1483-1546), niemiecki doktor teologii, znalazł w tych wersach potwierdzenie łaski, która podbiła jego serce i stała się fundamentem reformacji. Wspomniane wersety uczą, że zbawienie jest wyłącznie przez wiarę, wyłącznie z łaski, wyłącznie przez Chrystusa i wyłącznie dla chwały Boga. W 1738 roku, osiemnaście dni po doświadczeniu nawrócenia na spotkaniu z braćmi morawskimi, na którym czytano wstęp Lutra do *Listu do Rzymian*, Jan Wesley (1703-1791), angielski współtwórca ruchu metodystycznego, wygłosił kazanie na Uniwersytecie Oksfordzkim, kierując do słuchaczy „wołanie serca”⁵⁷ oraz przedstawiając „manifest nowego ruchu”⁵⁸. Na jakim wersecie oparł to kazanie? Na Ef 2,8.

⁵⁷ A. Skevington Wood, *Strangely Warmed: The Wesleys and the Evangelical Awakening*, w: *Christian History* 1/1984.

⁵⁸ Tamże.

Dlaczego tak ważna i przejmująca jest świadomość, iż należymy do Bożego Kościoła? (Zob. 3. rozdział *Listu do Efezjan*).

Czujemy się podniesieni na duchu, gdy słyszymy członków Kościoła mówiących pozytywne rzeczy o Kościele. Jednak nawet najbardziej entuzjastycznie nastawieni z nas nie dorównają wniesionemu świadectwu apostoła Pawła o Kościele zawartemu w 3. rozdziale *Listu do Efezjan*. Paweł zaczyna od zrelacjonowania swoich modlitw za wierzących w Efezie (zob. Ef 3,1; por. Ef 1,15-23), ale zaraz potem przechodzi do kwestii utworzenia Kościoła przez Boga (zob. Ef 3,2-13), a później kończy swoje modlitewne sprawozdanie (zob. Ef 3,14-21). Z jego wywodu dowiadujemy się o kilku ważnych elementach Bożego planu czy *tajemnicy*:

- W wieczności Bóg powziął *tajemniczy plan* dotyczący Kościoła (zob. Ef 3,3-5.9.11).
- Ten tajemniczy plan został zrealizowany przez życie i śmierć Jezusa (zob. Ef 3,11; por. Ef 2,11-22).
- Dzięki Bożemu objawieniu Paweł poznał *tajemnicę* Kościoła i zdumiewający fakt, iż poganie otrzymali pełne uczestnictwo w Kościele (zob. Ef 3,3-6).
- Paweł uczestniczy w głoszeniu tej dobrej nowiny jako kaznodzieja pogan przekazujący im *niezłębione bogactwo Chrystusowe* (zob. Ef 3,8-9).
- Pozyskując wielu ludzi dla Chrystusa, Kościół, złożony zarówno z Żydów, jak i pogan, objawia *różnorodną mądrość Bożą nadziemskim władzom i zwierzchnościom* „w okręgach niebieskich” (Ef 3,10), zapowiadając ich nadchodzącą klęskę (por. Ef 6,10-20). Plan zjednoczenia wszystkich w Chrystusie (zob. Ef 1,10) jest wypełniany i wkrótce zostanie zrealizowany w całości.

Takie zrozumienie Kościoła motywowało Pawła do modlitwy za współwierzących. Możesz sobie wyobrazić, że jego serdeczna modlitwa w Ef 3,14-21 dotyczy także ciebie. Także ty masz być wypełniony „całkowicie pełnią Bożą” (Ef 3,19) i uczestniczyć w pełni w niepojętej, ale objawionej tajemnicy zjednoczonego Kościoła!

Jakie bariery dzielą ludzi w naszym Kościele i dlaczego w świetle tego, co napisał Paweł, powinny zostać usunięte? Co możesz uczynić, by pomóc w ich usunięciu?

W 4. rozdziale *Listu do Efezjan* Paweł prosi współwierzących, by przestali czynić pewne rzeczy, a zaczęli czynić inne. Co odradza, a co zaleca wierzącym ludziom?

4. rozdział *Listu do Efezjan* zaczyna się i kończy wezwaniem do wzajemnej troski wśród członków Kościoła (zob. Ef 4,1-3.32). Między tymi wezwaniami Paweł zdecydowanie popiera pogląd, że powinniśmy działać na rzecz jedności w Kościele. Zaczyna od wymienienia siedmiu *jedności*: Jedno ciało, jeden Duch, jedna nadzieja, jeden Pan (Jezus Chrystus), jedna wiara, jeden chrzest, jeden Bóg i Ojciec (zob. Ef 4,4-6). Ta duchowa rzeczywistość jednoczy nas wszystkich w całkiem realny sposób. Naprawdę jesteśmy jednością.

Jedność to pojęcie teologiczne mające mocne oparcie w rzeczywistości, ale w praktyce wymaga ona ciężkiej pracy. Tak więc zawsze powinniśmy starać się „zachować jedność Ducha w spójni pokoju” (Ef 4,3). Możemy to czynić jako aktywne składniki organizmu Kościoła, ciała Chrystusa (zob. Ef 4,7-16). Każdy element jest ważną częścią organizmu i powinien się przyczyniać do jego zdrowia (zob. Ef 4,7.16). Wszyscy powinni korzystać z dzieła apostołów, proroków, ewangelistów, pastorów i nauczycieli (zob. Ef 4,11-12). Mają oni, jak władza i ściągna, jednoczącą funkcję, pomagając nam wzrastać razem w Chrystusa, który jest Głową ciała (zob. Ef 4,13.15).

Paweł mówi także wierzącym, że nie powinniśmy być „dziećmi, miotanymi i unoszonymi lada wiatrem nauki przez oszustwo ludzkie i przez podstęp, prowadzący na bezdroża błędu” (Ef 4,14), co wyraźnie sugeruje, że Kościół wczesnochrześcijański doświadczał pewnych wewnętrznych zmagania z powodu *ludzkich oszustw*.

Zmierzając do ostatecznego wezwania, byśmy byli „jedni dla drugich uprzejmi, serdeczni, odpuszczając sobie wzajemnie” (Ef 4,32), Paweł prosi współwierzących, by unikali dawnej zatwardziałości serca (zob. Ef 4,17-24) oraz gniewu i surowej mowy, a zamiast tego mówili w sposób budujący i nacechowany łaską (zob. Ef 4,25-31).

Ten rozdział poświęcony jedności łatwo się czyta, gdy panuje względny spokój. Jednak staje się trudniejszy, choć jednocześnie ważniejszy, gdy mamy do czynienia z jakimiś konfliktami. Czy pamiętasz na co dzień o doświadczeniu jedności ciała Chrystusa — jedności, za którą On zapłacił własnym życiem?

W jaki sposób możemy przyczyniać się do jedności Kościoła lokalnie i w skali świata? Dlaczego ważne jest to, byśmy czynili wszystko, co możemy uczynić w tym celu?

Czytając 5. rozdział *Listu do Efezjan*, zastanów się nad tym, jak Paweł wzywa nas do życia ewangelią w naszych więziach z ludźmi. Które z napomnień Pawła jest szczególnie ważne dla ciebie?

Jeśli zaczynasz czytać 5. rozdział *Listu do Efezjan* od samego początku, możesz przeoczyć pełną moc tego ważnego tematu. Zamiast tego zacznij lekturę od Ef 4,32, gdzie Paweł mówi wierzącym, by byli „jedni dla drugich uprzejmi, serdeczni, odpuszczając sobie wzajemnie, jak i wam Bóg odpuścił w Chrystusie”.

Jako wierzący mamy wzorować nasze wzajemne postępowanie wobec siebie na przebaczeniu i łasce Boga wobec nas. Mamy naśladować Boga! (Por. Mt 5,43-48).

Ten styl życia polegający na naśladowaniu miłości Boga Paweł przeciwstawia stylowi życia pogan. Zamiast cenić bliźnich jako braci i siostry w rodzinie Bożej, poganie często wykorzystują innych dla własnego zysku czy przyjemności, i jeszcze chwala się tym (zob. Ef 5,3-4). Apostoł ostrzega, że taka postawa nie ma przyszłości w nowym świecie zaplanowanym przez Boga (zob. Ef 5,5-7).

Wierzący mają się odwrócić od ciemności, w której żyli w przeszłości, aby *postępować jako dzieci światłości* (zob. Ef 5,8-10), naśladowując miłość Ojca. Paweł ostrzega nas przed *uczynkami ciemności* popełnianymi *potajemnie* (zob. Ef 5,11-12). Mamy raczej żyć w świetle Chrystusa (zob. Ef 5,13-14). Zamiast marnować życie na pijaństwo, mamy *wykorzystywać czas*, dziękując Bogu za Jego miłość (zob. Ef 5,15-21).

Paweł rozszerza temat naśladowania miłości Boga w swoich radach dla chrześcijańskich mężów i żon. Ofiarna miłość Chrystusa do Kościoła jest wzorem dla chrześcijańskich mężów (zob. Ef 5,25-33), zaś lojalność Kościoła wobec Chrystusa jest wzorem dla chrześcijańskich żon (zob. Ef 5,22-24). Zamiast używać daru ludzkiej seksualności w nierozsądny i egoistyczny sposób, mąż i żona powinni cenić siebie nawzajem, stając się prawdziwie *jednym ciałem* (zob. Ef 5,28-33).

„Bądźcie więc naśladowcami Boga jako dzieci umiłowane” (Ef 5,1). Dzięki łasce Bożej jesteśmy powołani do życia zgodnego z tym wezwaniem w naszych więziach z ludźmi.

Jak Ef 5,2, wzywając nas do *chodzenia w miłości*, pomaga nam zrozumieć Pawłowe słowa o *naśladowaniu Boga* w Ef 5,1?

DO DALSZEGO STUDIUM

Nasze studium biblijne zakończymy przeglądem 6. rozdziału *Listu do Efezjan*, gdzie Paweł przedstawia Kościół jako Boże wojsko zaprowadzające pokój.

W *Liście do Efezjan* Paweł przedstawił Kościół jako ciało Chrystusa (zob. Ef 1,22-23; 4,11-16), świątynię Bożą (zob. Ef 2,19-22) i oblubienicę/małżonkę Chrystusa (zob. Ef 5,21-33). W Ef 6,10-20 apostoł opisuje Kościół jako Boże wojsko i kieruje do wierzących wezwanie do chwycenia broni. Ten fragment listu zawiera bogatą symbolikę, która wymaga właściwej interpretacji i poprawnego zrozumienia.

Słowa Pawła mogą być błędnie zrozumiane jako wezwanie do posługiwania się bronią czy środkami militarnymi albo jako zalecenie agresji wobec przeciwników. Jednak celem Pawła było uwypuklenie jedności, budującej mowy i serdeczności (zob. zwł. Ef 4,25-5,2). Paweł mówi o Bożej dobrej nowinie jako „ewangelii pokoju” (Ef 6,15). Ta militarna metafora w najmniejszym stopniu nie oznacza, że Kościół ma pełnić swoją misję środkami militarnymi rozumianymi w tradycyjnym sensie. Mamy raczej pełnić ją, uczestnicząc w duchowym boju przeciwko złu. Paweł wkracza na pole bitwy wielkiego boju i wzywa nas do stawienia się w szeregach Bożego wojska.

Powinniśmy realistycznie oceniać siły nieprzyjacie nam, abyśmy nigdy nie lekceważyli zagrożenia. Nie walczymy z ludźmi, ale „ze złymi duchami w okęgach niebieskich” (Ef 6,12), kierowanymi przez podstępного wodza, diabła (zob. Ef 6,11). Ale nie musimy się lękać naszych wrogów. Bóg jest z nami w walce (zob. Ef 6,10) i zaopatruje nas w najlepszą broń, czyli w Jego zbroję, „zbroję Bożą” (Ef 6,11; por. Iz 59,15-17). W działaniu na rzecz naszego dobra wykorzystuje prawdę, sprawiedliwość, pokój, wiarę, zbawienie i Ducha Świętego (zob. Ef 6,13-17). Gdy Bóg idzie przed nami i odziewa nas w swoją zbroję, to nic złego nam nie grozi. Zwycięstwo bowiem jest pewne!

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Choć nie jesteście zbawieni z uczynków, co Paweł ma na myśli, pisząc, że zostaliśmy „stworzeni w Chrystusie Jezusie do dobrych uczynków, do których przeznaczył nas Bóg, abyśmy w nich chodzili” (Ef 2,10)? Jaki cel mają nasze dobre uczynki?

2. Paweł napisał o Bogu jako Tym, „który według mocy działającej w nas potrafi daleko więcej uczynić ponad to wszystko, o co prosimy albo o czym myślimy” (Ef 3,20). Jaka moc działa w nas i jak powinno się przejawiać jej działanie w naszym życiu?